

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 23 maja 2016 roku Sąd Rejonowy w Brzezinach umorzył postępowanie w zakresie kwoty 174,73 zł i oddalił powództwo w pozostałym zakresie.

Rozstrzygnięcie Sąd Rejonowy oparł na następujących ustaleniach faktycznych:

Pozwany M. G. zawarł z powodem umowę kredytu konsumpcyjnego. Z uwagi na niewywiązywanie się z jej warunków umowa została wypowiedziana przez bank ze skutkiem na dzień 23 grudnia 2013 roku. W chwili wytoczenia powództwa powodowi przysługiwało roszczenie o zwrot kwoty 2.229 złotych tytułem należności głównej oraz odsetki umowne w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP liczone od dnia wytoczenia powództwa (tj. 18 grudnia 2014 roku) do dnia zapłaty oraz kwoty 205,62 złotych z tytułu odsetek umownych liczonych od dnia następnego po wypowiedzeniu umowy, kwoty 365,94 złotych z tytułu odsetek za zwłokę oraz 68 złotych z tytułu opłat i prowizji.

W dniu 17 października 2014 roku powód rozmawiał telefonicznie z pracownikami banku i zadeklarował wpłatę całego zadłużenia do końca lutego 2015 roku.

Dzień przed umówionym terminem płatności tj. 16 lutego 2015 roku pozwany dokonał wpłaty kwoty 4.000 złotych na rachunek do spłaty zadłużenia objętego niniejszym powództwem. Przelew nie został odnotowany w historii jego rachunku.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy orzekł o oddaleniu powództwa. W uzasadnieniu wyroku wskazał, że w rozpoznawanej sprawie, zgodnie z art. 6 kodeksu cywilnego, ciężar dowodu spoczywał na powodzie, który w toku postępowania nie zdołał dowieść, że przysługuje mu roszczenie względem pozwanego. Sąd podkreślił, że powód nie odniósł się w żaden sposób do dokonanej przez pozwanego w dniu 16 lutego 2015 roku wpłaty w wysokości 4000 złotych, mimo załączenia potwierdzenia wykonania tej operacji do akt sprawy. Ponadto – zdaniem Sądu - powód nie ustosunkował się do twierdzeń pozwanego, że stan konta bankowego pozwanego nie wykazuje obecnie zadłużenia. W związku z powyższym powództwo jako nieudowodnione podlegało oddaleniu.

Apelację od wyroku wniósł powód zaskarżając go w części oddalającej powództwo i zarzucił:

1. naruszenie przepisów prawa materialnego tj. art. 6 kc poprzez błędne przyjęcie przez Sąd I instancji, że powód nie wykazał istnienia roszczenia oraz jego wysokości w sytuacji gdy powód przedłożył dokumentację świadczącą o istnieniu oraz wysokości roszczenia, nadto roszczenie zostało przez pozwanego uznane w rozmowie telefonicznej z pracownikiem banku, w której to pozwany zobowiązał się do uregulowania całej kwoty zobowiązania do końca lutego 2015 roku,

2. błąd w ustaleniach faktycznych mający wpływ na rozstrzygnięcie sprawy poprzez przyjęcie, że pozwany załączył do akt sprawy potwierdzenie dokonania transakcji z dnia 16 lutego 2015 roku, podczas gdy z załączonego przez pozwanego wydruku transakcji wynika, że dotyczy on operacji anulowanej albowiem obok tytułu „przelew z rachunku” znajduje się informacja: „szczegóły transakcji anulowanej”, co oznacza, że pozwany nie dokonał wpłaty 4000 złotych wprowadzając Sąd I instancji w błąd co do wskazanej okoliczności,

Podnosząc powyższe zarzuty apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uwzględnienie powództwa w całości oraz zasądzenie kosztów postępowania od pozwanego na rzecz powoda w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych za obie instancje, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania i orzeczenia o kosztach.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja okazała się zasadna i doprowadziła do uchylenia wyroku Sądu I instancji i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania. Na wstępie należy podnieść, że Sąd Rejonowy oparł swoje rozstrzygnięcie na nieprawidłowych ustaleniach faktycznych. W uzasadnieniu wydanego orzeczenia Sąd wskazał, że powód otrzymał wpłatę od pozwanego w wysokości 4000 złotych i nie tylko nie dokonał księgowania tej sumy, ale również nie odniósł się do tego faktu w toku postępowania. W związku z powyższym uznał, że roszczenie dochodzone przez powodowy bank stało się bezzasadne w świetle zgromadzonych dowodów. Tymczasem z akt sprawy wyraźnie wynika, iż potwierdzenie wykonanego przelewu z dnia 16 lutego 2015 roku na kwotę 4000 złotych z rachunku pozwanego dotyczy operacji anulowanej, a więc takiej, która ostatecznie nie doszła do skutku. Trudno w takiej sytuacji oczekiwać, by kwota taka została odnotowana w dokumentach księgowych banku.

Oparcie swojego rozstrzygnięcia na błędnym ustaleniu, że pozwany spełnił świadczenie spowodowało, że Sąd I instancji nie zbadał istoty sprawy, w szczególności nie przeprowadził wszechstronnej analizy materiału dowodowego. Uchybienie to miało wpływ na wynik sprawy, zatem zarzut pozwanego dotyczący w istocie naruszenia przepisów postępowania tj. art. 233 § 1 kpc okazał się zasadny.

Należy podkreślić, że postępowanie w niniejszej sprawie zostało przeprowadzone w trybie uproszczonym. W związku z powyższym w postępowaniu apelacyjnym sąd drugiej instancji co do zasady nie przeprowadza postępowania dowodowego, z wyjątkiem dowodu z dokumentu, chyba, że w apelacji wskazano na późniejsze okoliczności faktyczne lub środki dowodowe, z których strona nie mogła skorzystać (art. 505¹¹ § 1 k.p.c.), co w tej sprawie nie miało miejsca.

Zgodnie z art. 505¹² § 1 k.p.c. sąd drugiej instancji uchyla wyrok i przekazuje sprawę do ponownego rozpoznania, jeżeli stwierdzi, że zachodzi naruszenie prawa materialnego, a zgromadzone dowody nie dają wystarczających podstaw do zmiany wyroku. Powołana regulacja rozszerza zakres stosowania art. 386 § 4 k.p.c., co oznacza, że do uchylenia wyroku wydanego w postępowaniu uproszczonym może dojść również w razie nieważności postępowania, czy nierozpoznania istoty sprawy.

W postępowaniu uproszczonym mamy do czynienia z modelem apelacji ograniczonej, która ma inny cel niż apelacja pełna. Podstawowa różnica polega na tym, że sąd odwoławczy nie rozpoznaje ponownie sprawy, lecz dokonuje kontroli prawidłowości rozstrzygnięcia przez sąd I instancji. Z tych względów apelacja ograniczona jest zbliżona do kasacji, a uchylenie zaskarżonego orzeczenia jest jednym z narzędzi kontroli instancyjnej (postanowienie SN z dnia 26.02.2015, III CZ 7/15).

W związku z podniesieniem zasadnych zarzutów przez apelującego oraz nierozpoznaniem istoty sprawy zaskarżony wyrok należało na podstawie art. 386 § 4 kpc uchylić i przekazać Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania oraz orzeczenia o kosztach instancji odwoławczej, stosownie do art. 108 § 2 kpc.

Sąd Rejonowy przy ponownym rozpoznaniu sprawy poczyni prawidłowe ustalenia faktyczne oraz przeprowadzi wnikliwą analizę materiału dowodowego, w szczególności zapisów umów kredytowych oraz historii operacji rachunku bankowego pozwanego. Po rozważeniu całości przeprowadzonych dowodów i zbadaniu istoty sporu między stronami Sąd wyda merytoryczne rozstrzygnięcie.